

Copyright © 2018 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIUBOTARU, TUDOR GEORGE

AFARIS - Umbre pe Aora / Tudor George Ciubotaru. - București : Prestige, 2018

ISBN 978-606-8863-27-6

821.135.1

Tel.: 0732.55.88.33

www.iuppy.ro

www.facebook.com/iuppy.ro

ISBN: 978-606-8863-27-6

Tudor George Ciubotaru

AFARIS

Umbre pe Aora

PRESTIGE
București – 2018

Aceasta s-a aplecat peste trapa navei, privindu-l cu atenție. A apăsât pe un buton de pe casca lui și atunci chipul său a fost descoperit. Chiar dacă îi era în continuare mascat de un material transparent, era la fel precum trapa navei, respectiv ușor pentru mintea sa să poată trece de el. Avea același chip ca el, doi ochi, un nas, o gură. Poate singura deosebire între cei doi era, în afara trăsăturilor mai rigide ale feței, culoarea ochilor. Ființa din fața lui Afaris avea ochii verzi, nu albaștri. Aceasta s-a îndreptat de spate și a vorbit:

— Nu poate fi adevărat... Așa ceva este imposibil!

Alte persoane din jurul navei îi puneau întrebări, iar el le răspundea:

— Cred că mă înșel, nu este posibil! Dar nu pot să fac o altă asemănare. E un Aorian. Da, știu că pare nebunesc, dar nu văd cu ce altă specie din univers să îl asemăn.

Ființa s-a uitat din nou spre Afaris și atunci, cu toată puterea de care mai dispunea, a întredeschis ochii, încercând să îl vadă, însă vederea sa era complet în ceață. Apoi a închis ochii și a adormit din nou, fără să îi mai funcționeze absolut niciun simț. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost vocea ființei pe care o cheamă Cafnel spunând:

— E în viață! Trăiește! E clar, e un Aorian!

CUPRINS

<i>Profeția lui Saraf</i>	5
Capitolul I	
O nimfă moartă	11
Capitolul II	
Biblioteca cristalelor	19
Capitolul III	
Energia clandestină	29
Capitolul IV	
Saraf dezlănțuit	39
Capitolul V	
Energo-spirite	49
Capitolul VI	
Pe furiș prin pădure	63
Capitolul VII	
O nouă alianță	77
Capitolul VIII	
Antrenamente pentru supraviețuire	91
Capitolul IX	
O minte în două corpuri	103
Capitolul X	
Primul zbor	115
Capitolul XI	
Secretul puțului energetic	125
Capitolul XII	
O fată fermecătoare	135
Capitolul XIII	
Sunetul vieții	147
Capitolul XIV	
O viziune îmbibată în sânge	157
Capitolul XV	
Cuibul	167
Capitolul XVI	
Apariția umbrei	179
Capitolul XVII	
Război	191

Capitolul XVIII	
Respirații la masa de consiliu	201
Capitolul XIX	
Fuga	211
Capitolul XX	
Moartea unui trădător.....	223
Capitolul XXI	
Bătălia pentru Coroană	233
Capitolul XXII	
Pandora	245
Capitolul XXIII	
Pădurea secretă	257
Capitolul XXIV	
Noul rege al Nimfelor	269
Capitolul XXV	
Aorienii întunecați și corupți	279
Capitolul XXVI	
Avertismentul.....	291
Capitolul XXVII	
Sfârșitul unei ere	301
Capitolul XXVIII	
Cel ascuns în umbră	311
Capitolul XXIX	
Un copac în flăcări	321
Capitolul XXX	
Ruine arzând	331
Capitolul XXXI	
O mișcare greșită	343
Capitolul XXXII	
Planul de atac	351
Capitolul XXXIII	
Inima Aorei	359
Capitolul XXXIV	
Bătălia pentru Saraf-Menom	367
Capitolul XXXV	
Somnul cel lung	381

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA PRESTIGE

ZECHARIA SITCHIN

30 lei

- *Cartea pierdută a lui Enki*

Amintirile și profețiile unui zeu de pe altă planetă

30 lei

- *Regele care a refuzat să moară*

Anunnaki și căutarea nemuririi

OSHO

- *Cum să-ți liniștești zbuciumul minții*

25 lei

THIERRY ROBERT

- *800 de rețete secrete pentru sănătate*

18 lei

Leacuri naturale din farmacopeea universală

JOANE FLANSBERRY

- *Biblia îngerilor - Scrieri inspirate de Îngerii Luminii*

49 lei

JIM YOUNG, (ED)

CU ERVIN LASZLO, JOSE ARGUELLES

- *2013! Începutul e aici*

15 lei

ROBERT LANZA ȘI BOB BERMAN

- *Biocentrismul*

26 lei

SONIA CHOQUETTE

- *Calea intuitivă*

30 lei

- *Ai încredere în propriile instincte*

26 lei

SANDIE GUSTUS

- *Calea spre împlinire - Ghid practic pentru*

32 lei

experimentarea condiției umane în afara corpului fizic

AUTOR

- *Cei trei Magi periculoși*

65 lei

OSHO, GURDJIEFF ȘI CROWLEY

EMIL STRĂINU

- *Generalul rus (KGB-FSB) Dmitry Fonareff*

25 lei

Previziuni despre Viitorul Lumii și al României.

- *Nostradamus în interpretarea lui Karl E. Krafft*

20 lei

- *Psihotronica & Metacontactul*

30 lei

Generalul rus (KGB-FSB) Dmitry Fonareff

Capitolul I

O nimfă moartă

În vârful celui mai înalt munte de pe micuța planetă Aora, numit *Muntele Primei Lumini*, așezat în zăpadă, cu picioarele încrucișate și cu mâinile pe genunchi, stătea și medita un băiat aflat în pragul maturității, numit Afaris. La fel ca toți ceilalți locuitori ai Aorei, părul său era alb, asemenea zăpezii din jurul lui, iar ochii, de un albastru intens, oglindea a sufletului său pur.

Deși era îmbrăcat în niște straie subțiri, iar temperatura era cu mult sub punctul de îngheț, Afaris nu simțea frigul. Abilitățile sale îi permiteau să reziste la astfel de temperaturi. De asemenea, putea alerga mai repede decât orice animal, putea influența mediul înconjurător și putea comunica cu orice altă ființă, telepatic. Abilitățile sale erau îngrădite de imaginație sau de lipsa de antrenament, însușiri perfect normale pe Aora, însă în restul universului umblau legende despre puterile uluitoare ale Aorienilor.

Afaris a deschis ochii și a privit în zare, spre orizontul ce părea că nu se mai termină. Deasupra atârna soarele, care cobora încet de pe cer. În stânga lui stătea Ulmaf, cel mai bun prieten al său. Acesta, așezat în zăpadă, continua să mediteze. Ulmaf era puțin mai scund decât Afaris, dar avea în schimb fizicul mai dezvoltat. Părul său lung îi atârna pe spate, iar pe chip se răsfirau în vânt două șuvițe.

Ulmaf, simțind privirea lui Afaris, a deschis ochii și a întors privirea spre acesta:

— Ești treaz de mult?

Afaris clătină ușor din cap:

— Acum m-am trezit și eu.

Privi în jur și observă că lipsește cineva.

— Unde e Debiana?

Ulmaf roti privirea, încercând să își găsească iubita. Se ridică în capul oaselor și o observă în spatele lor stând pe marginea muntelui și jucându-se cu niște bulgări de zăpadă pe care îi făcea să plutească în jurul ei.

Afaris s-a ridicat și el în picioare, își scutură straietele de zăpadă, apoi își dădu cu o mână bretonul din ochi. Văzând că Debiana nu a băgat de seamă că cei doi au terminat meditația, ridică din zăpadă cu ajutorul minții un bulgăre pe care îl propulsă direct în creștetul capului ei, moment în care Ulmaf a început să râdă cu poftă.

Debiana tresări surprinsă și se întoarse brusc spre ei. Își scutură cu mâinile părul ei lung și alb, în timp ce bulgării de zăpadă continuau să leviteze în jurul ei. Schiță un zâmbet scurt și porni atacul.

Bulgării de zăpadă ce levitau în jurul ei au plonjat în toate direcțiile, cu scopul de a-i înconjura pe cei doi. Unul dintre bulgări plonjă direct spre chipul lui Afaris, care se feri fără prea mult efort. Un alt bulgăre, venind din stânga, îl avea ca țintă pe Ulmaf, care continua să rândească. Acesta, simțind bulgărele cum vine spre el, se lăsă rapid în jos, evitând în ultimul moment impactul. Se ridică apoi, având pe față un zâmbet ștrengar:

— Ha, m-ai ra...

Nu a apucat să termine fraza, deoarece unul dintre bulgării de zăpadă ce zburau în jurul lor profită de moment și îl nimeri direct în gură.

Debiana a început să râdă, de asemenea, și Afaris, care a urmărit întreaga scenă. Ulmaf începu să scuiepe zăpada ce i-a intrat în gură. Înclină ușor capul pe spate și expiră tot aerul din plămâni care devenise brusc foarte fierbinte, așa încât zăpada ce i-a rămas în gură topindu-se instantaneu.

— Mă declar învins, spuse Ulmaf, începând să râdă ușor de hilarul eveniment.

Debiana bătu ușor din palme, ca și cum s-ar fi felicitat singură, zâmbind satisfăcută. Bulgării de zăpadă ce zburau în jurul celor doi se prăbușiră inofensiv la pământ.

— Nu te îngrijora, dragul meu, poți să îți ieși revanșa imediat. Facem o întrecere până la poalele muntelui, acum, că ai terminat și voi de meditat?

— Normal, răspunse Afaris. Oricum, am zăbovit destul, în curând se va lăsa seara.

Deși toți erau foarte rapizi, Afaris reușea să câștige orice cursă aproape de fiecare dată, indiferent dacă era pe munte, pe câmp sau prin pădure. Ulmaf și Afaris au venit lângă Debiana, pe marginea unei creste de munte. În fața lor se întindea o pantă abruptă. Nu puteau vedea prea departe, deoarece norii acopereau această parte de munte. Vizibilitatea redusă făcea cursa să fie și mai interesantă.

Plin de sine, Afaris le-a spus:

— Vă las să porniți primii, ca să egalăm șansele!

— Cum dorești, rezultatul va fi același, eu prima și voi, în urma mea, exclamă Debiana.

Ulmaf zâmbi șiret:

— Deși îmi place priveliștea pe care o am din spatele tău, îmi voi călca pe suflet de data aceasta și o să alerg în fața ta.

— Nu e o întrecere în argumente, îi îndemnă Afaris, hai, luați-o la goană odată!

Cei doi îndrăgostiți s-au privit unul pe celălalt și, fără nici un avertisment, s-au aruncat amândoi în văzduh, gonind în jos pe munte cu toată viteza. Afaris, așa cum a promis, a rămas în urmă. Se gândea să lase pe altcineva să câștige de data aceasta, de preferat Ulmaf.

În acest grup de prieteni existau mici gelozii. Debiana, fiind o femeie foarte frumoasă și atrăgătoare, întorcea multe priviri, uneori chiar și pe ale lui Afaris, iar acesta, la rândul său, era admirat de ea. Acest lucru îl făcea uneori pe Ulmaf să se simtă stânjenit. Nu îi era teamă că ar putea să o piardă,

deoarece un cuplu odată format pe Aora rămânea așa pe veci, însă Afaris îl întrecea din multe puncte de vedere și nu voia ca Debiana să trăiască cu impresia că iubitul ei iese întotdeauna pe locul doi. Își dorea să dovedească în fața ei și a lui Afaris că a făcut alegerea corectă. Acesta era un argument bun pentru a-l lăsa pe Ulmaf să câștige.

Însă și Afaris avea gelozia lui. Nu era gelos pe Ulmaf pentru relația lui cu Debiana, ci era gelos pe amândoi, că s-au găsit unul pe celălalt. Era clar că erau suflete-pereche. Dar oare când va veni și rândul lui?

Considerând că le-a acordat suficient avans, Afaris a plonjat și el de pe creasta muntelui, în văzduh.

De îndată ce picioarele sale au aterizat pe zăpadă, și-a canalizat toată forța în ele pentru a accelera cât mai rapid, înainte de a intra în norii ce împrejmuiau muntele. Atingând viteza dorită și apropiindu-se de norii denși, Afaris și-a îndreptat atenția către simțurile sale extrasenzoriale. Vizibilitatea fiind aproape nulă în interiorul norilor, iar viteza de deplasare foarte mare, ochii săi nu erau eficienți în aceste condiții. Trebuia să vadă ce se afla în fața sa prin alte mijloace.

Ascuțindu-și simțurile și folosind mintea ca un sonar, Afaris putea detecta cu ușurință obstacolele din calea sa, cât să aleagă drumul optim pe care să îl urmeze.

La început, totul era ușor, trebuia doar să observe nivelările, rocile, gheața și posibilele schimbări bruște de înălțime. Dacă plonja din greșeală de pe vreo stâncă, avea nevoie de multă energie să își păstreze echilibrul în aer pentru a-și amortiza căderea. Apoi au început să apară copaci și alte forme de vegetație rarefiată. Un moment de neatenție, o creangă primită direct în față și totul s-ar fi dat peste cap, începând cu simțurile și terminând cu echilibrul.

În scurt timp, Afaris a ajuns sub nori, redobândindu-și vizibilitatea. Zăpada se rarefia și apăreau din ce în ce mai mulți copaci și arbuști tipici zonei de munte, însă prietenii lui nu erau de găsit. Probabil erau mult mai înainte decât el.

Știind că în scurt timp traseul urma să se termine, odată cu intrarea în pădurea de la poalele muntelui, Afaris a realizat că această cursă probabil era pierdută. Nefericirea lui era câștigul lui Ulmaf, dar, din punctul său de vedere, el avea de câștigat în ambele cazuri. Oricum, fericirea prietenului său era mai importantă decât a lui, dacă stătea să le pună în balanță.

Observând o creastă de munte ce se înălța ușor în stânga sa, Afaris a decis să își schimbe traiectoria spre aceasta. Cu suficientă viteză, putea face un salt spectaculos în aer, care ar fi durat destul de mult, cât să poată vedea tot ce se afla înaintea lui, posibil și pe adversarii săi.

Zis și făcut. Afaris se îndreptă în sus spre creasta ușor înclinată și plonjă din vârful acesteia, căutându-i cu mare atenție pe prietenii lui. Aceștia însă erau de negăsit: nici pe munte și nici la baza pădurii, unde era, teoretic, linia de sosire.

„Să fi trecut pe lângă ei când eram în nori? Îmi este greu să cred, nu m-am mișcat atât de repede și nici nu i-am simțit. Ar fi trebuit să îi simt...”, se gândi acesta.

Aterizând înapoi pe sol după micul salt făcut, Afaris a renunțat la cursă și s-a oprit în loc. Era un pic îngrijorat.

Ascuțindu-și mintea, Afaris i-a strigat telepatic:

„Ulmaf! Debiana!”.

De îndată, Debiana i-a intrat în șirul gândurilor:

„Unde ai dispărut? Te căutăm de-o veșnicie!”.

„Poftim? Eram în urma voastră, acum câteva clipe am ieșit din nori”.

„Cursa s-a terminat de mult. Nu știam ce e cu tine, așa că am pornit în căutarea ta. Oricum, trebuie să îți arătăm ce am găsit! Vino la noi!”.

Afaris detectă imediat locația de unde veneau undele psihice ale Debianeii. Se afla undeva în stânga poziției sale față de munte, în imediata apropiere a pădurii. A început de îndată să alerge în direcția respectivă, curios să afle ce voia aceasta să îi arate.

În scurt timp, îi zări pe prietenii săi, stând unul lângă altul și holbându-se la ceva ce părea a fi o stâncă.

Apropiindu-se de ei, încetini pasul.

— La ce vă uitați, strigă către ei.

— Pare a fi o Nimfă, răspunse Ulmaf.

Afaris s-a apropiat de ei și a văzut în întregime animalul imens ce stătea întins pe pământ, fără suflare. Nu putea să creadă ceea ce vedea. Într-adevăr, era o Nimfă, una dintre nenumăratele ființe din această specie frumoasă și puternică de pe Aora.

Nimfele, care au fost descoperite pe Aora la puțin timp după venirea primilor oameni, sunt niște ființe pe cât de mari, pe atât de frumoase și de puternice. Corpul lor putea să depășească și până la de zece ori dimensiunea unui Aorian, având patru membre cu câte două articulații, gheare, un cioc imens, ușor arcuit în jos, două perechi de aripi, iar pielea lor era acoperită cu pene groase și solide.

Era evident un lucru: Nimfa din fața lor fusese mutilată. Ciocul ei era rupt, aripile îi lipseau și era plină de răni pe tot corpul.

— Ce crezi că a pățit, întrebă Debiana.

— Nu îmi dau seama, i-a răspuns Afaris, dar pare că a fost atacată și omorâtă.

— De cine? Cine ar fi capabil să facă așa ceva? Și, mai presus de toate, de ce, continuă Ulmaf surprins de răspunsul lui Afaris.

Afaris căzuse pe gânduri, situația era foarte stranie. Era strict interzis pe Aora să iei viața unei ființe, indiferent de situație. Chiar și Nimfele respectau această lege a Aorienilor, cu mici excepții: odată la câteva generații, se organiza un tur-nir în care Nimfele se luptau între ele. Mergeau mai departe Nimfele care pierdeau, până la bătălia finală, care se dădea până la moarte. Nimfa învinsă reprezenta trecerea de la o generație mai slabă la una mai puternică. Dar acest lucru era un spectacol organizat din timp, la care participau mii de

Nimfe și era strict interzis Aorienilor. În urma bătăliei, corpul Nimfei învinse era scufundat în Lacul Oglinzilor, cunoscut și sub numele de Cimitirul Nimfelor, aflat pe partea cealaltă a Aorei.

Însă ceea ce aveau în fața ochilor era clar o crimă. O sfidare a celor mai puternice convingeri ale ființelor de pe Aora.

— Trebuie să mergem să îi spunem tatălui meu, i-a anunțat Afaris.

— Crezi că are legătură cu suspiciunile sale, l-a întrebat Debiana.

— Nu știu, orice este posibil. Un lucru este cert: dacă Nimfele vor crede că un Aorian a făcut asta, atunci relațiile de prietenie dintre noi și ele vor fi în mare primejdie.

Deși Nimfele erau ființe necuvântătoare, erau extrem de inteligente și bine organizate. Au învățat în timp, ca și Aorienii, să comunice folosind undele cerebrale, respectiv telepatia. Vreme de nenumărate cicluri solare, Aorienii și Nimfele au trăit în pace, respectându-se reciproc. Însă această pace era acum pusă în primejdie.

— Hai să o luăm din loc, nu avem timp de pierdut, îi îndemnă Afaris.

— Și cu ea ce facem, întrebă Debiana.

— Nu știu, cred că cel mai bine este să o lăsăm aici și să îi spunem tatei cât mai repede. El este cel mai în măsură să decidă.

Dar, pe lângă misteriosul corp neînsuflețit al Nimfei, o altă întrebare la fel de stranie îl apăsa pe Afaris: ce s-a întâmplat în timpul cursei? Cum au reușit prietenii lui să termine cursa atât de repede? Era ca și cum ar fi rămas blocat în timp...

Poate că tatăl său putea să îi răspundă și la această întrebare.

Fără să stea pe gânduri, cei trei au luat-o la goană spre pădurea ce se întindea înaintea lor. Copacii, înalți și groși, având cupola de frunze foarte densă, nu permiteau luminii să pătrundă în pădure. Astfel, interiorul pădurii era mereu

întunecat și răcoros, lipsit de vegetație la sol, lucru care făcea deplasarea ușoară și plăcută. În scurt timp, erau să ajungă acasă, în orașul Saraf-Menom, locul lor natal.

Gonind prin pădure, Afaris i-a simțit pe Ulmaf și pe Debiana la fel de neliniștiți ca și el. Este prima crimă pe care au întâlnit-o în viața lor. De fapt, în afară de primele conflicte dintre Aorienii și Nimfe, nu-și amintește să fi existat vreodată o crimă. Însă totul avea o soluție.

În scurt timp, au ajuns la marginea pădurii, unde s-au oprit puțin să își tragă răsuflarea și să își refacă energia. În fața lor se vedea o câmpie lungă, aflată ușor în pantă, iar în stânga ei, un ocean ce se întindea cât vedeai cu ochii. În mijlocul acestui peisaj mirific, în locul în care oceanul și pământul se unesc, se ridica falnic superbul oraș Saraf-Menom.

Capitolul II

Biblioteca cristalelor

Cu mult timp în urmă, înainte de apariția civilizației Aoriene, în locul în care astăzi se înalță falnicul oraș Saraf-Menom, era doar un puț ce coboară până în centrul planetei. Prin acest puț se revarsă la suprafață însăși energia Aorei. În timpul zilei, cu ochiul liber, nu părea a fi nimic spectaculos, dar, când se lăsa întunericul, nenumărate fascicule și unde sclipitoare de energie ce urcau încet din puț spre cer împodobeau peisajul.

Într-o bună zi, din senin, purtați în sus de undele energetice ale puțului, au apărut primii doi Aorienii, părinții civilizației și însăși copiii Aorei, Saraf Tatăl și Calis Mama. În acele timpuri, cei doi erau niște copii ce păreau fragezi și delicați, dar în ale căror vene circula puterea de viață a planetei. Cu timpul, au crescut, au descoperit lumea, au descoperit dragostea și au dat viață primului lor fiu.

Atunci, un lucru total neașteptat s-a întâmplat. Ca și cum ar fi fost chemați de strigătele pruncului, din puțul energetic au apărut alți copii, asemenea lui Saraf și Calisei. Astfel, părinții civilizației și-au asumat responsabilitatea de a-i proteja și de a-i învăța pe toți copiii Aorei.

Saraf, știind de existența mai multor puțuri energetice ce refulau la suprafața planetei, a decis să plece, bănuind că este posibil ca și din alte puțuri să fi apărut alți copii ai Aorei, bănuială ce s-a adeverit. 15 puțuri a găsit în total pe planetă și peste 100 de copii pe care i-a luat cu el la iubita lui, Calis.

Timpul a trecut și civilizația Aoriană a început să înflorească. În jurul puțului s-a ridicat, treptat, un orașel. Astăzi, poartă numele de Saraf-Menom. Cu timpul, civilizația s-a ex-

tins peste planetă, ridicându-se orașe la marginea puțurilor ce se aflau pe uscat, mai exact 14 orașe, fiecare fiind condus de câte un fiu sau fiică de-ai lui Saraf și ai Calisei.

Un singur puț a rămas nepopulat, așteptând venirea ultimului fiu. Deși momentul în care se va ridica și ultimul oraș este incert, un lucru este sigur: va fi numit Afaris-Menom.

Cei trei prieteni stăteau la marginea pădurii și admirau peisajul, încercând să se liniștească în urma șocului. Afaris se uita către oraș, spre centrul lui, unde acum se înălța un imens turn, care a fost construit în jurul puțului energetic. Puțul continua să se verse prin vârful turnului, energia sa putând fi observată de la acea depărtare cu ochiul liber, întrucât soarele nu mai avea puterea necesară să ascundă razele și fasciculele sale de energie. În acel turn erau cele mai mari șanse să îl găsească pe tatăl său.

A întors privirea spre cei doi prieteni, care stăteau pe pământ în dreapta sa. Ulmaf era tolănit pe spate, privind cerul, iar Debiana se juca cu puterile ei, făcând să răsară din iarbă floare după floare, una mai frumoasă și mai viu colorată decât cealaltă.

— Chiar ai o imaginație bogată, o complimentă Afaris. Multe dintre aceste flori nu le-am văzut niciodată.

Debiana zâmbi:

— Mersi. Sunt doar experimente, nu am mai creat de mult o floare care să îmi placă suficient, cât să îi dau o denumire.

— Nici Aora nu a inventat atâtea specii de plante, pe câte ai tu în grădină și pe casă, glumi Ulmaf.

— Într-o zi, îți voi crește și ție una. O să am grijă să fie una țepoasă și să răsară la tine în gură.

Afaris zâmbi. Săracul Ulmaf, fata asta nu rata nicio ocazie de a-și umili iubitul.

— Sunteți gata de plecare, întrebă Afaris.

Ulmaf sări în picioare, plin de energie:

— Hai!

— Imediat, răspunse Debiana.

Aceasta se concentrează, iar în fața ei a început să răsară o tulpină subțire ce se tot înălța, împodobită cu frunze verzulii și muguri de culoare mov.

Ulmaf îl privi pe Afaris cu o expresie ironică, apoi își dădu ochii peste cap, oftând zgomotos.

Debiana îl ignoră și își continuă creația. Tulpina începu să se arcuiască, formând o coroniță. Apucă planta de la baza tulpinii și o rupse, apoi aceasta s-a arcuit într-un cerc perfect. Și-o așeză ușor pe cap, moment în care mugurii mov înfloriră, transformându-se în flori mari ce se potriveau perfect cu părul ei, după care s-a ridicat în picioare, îi zâmbi lui Ulmaf, făcând o piruetă rapidă și grațioasă, apoi își sărută pe buze iubitul care se topi instant.

— Gata, hai să mergem, îi îndemnă aceasta și o luă la fugă în jos pe câmpie spre oraș, cei doi urmând-o îndeaproape.

În scurt timp, au ajuns la marginea orașului, unde locuitorii își făceau de lucru. Unii au ieșit cu familiile, cu prietenii sau cu prietenele pe câmpia de lângă oraș, să povestească sau să se distreze. Alții își făceau de lucru prin grădina din jurul casei lor sau experimentau diverse decorațiuni din flori sau pietre prețioase, pe care le așezau pe pereții caselor lor din lemn, din piatră și argilă.

Cei trei îi salutau pe toți cei pe lângă care treceau fie printr-o mișcare ușoară a capului, fie printr-un zâmbet sau un gest cu mâna, în timp ce mergeau agale pe potecile din pietre ce șerpuiiau printre case.

Deși timpul îi presa și trebuiau să ajungă cât mai repede pentru a-i da vestea lui Saraf, nu doreau să îi îngrijoreze pe vecinii lor fugind ca vântul printre case.

Oricum, orașul era mic, comparativ cu drumul pe care l-au străbătut în grabă până aici. Puțin peste 4.000 de Aorieni locuiau în prezent aici. Străzile erau foarte întortocheate. Dacă